

THẦY KHÔNG BẢO LÀ ĐẾN BẢY LẦN NHƯNG LÀ ĐẾN BẢY MƯƠI LẦN BẢY!

... Tháng 9 năm 1940, sau khi ký giao ước với quân Đức quốc xã, Nhật Bản bắt đầu đem quân xâm chiếm toàn vùng Đông Nam Á. Ngày 15-2-1942, Singapour, cứ điểm quan trọng cuối cùng bị rơi vào tay người Nhật. Quân đội đồng minh bị bắt buộc phải đầu hàng. Sáng sớm hôm sau, quân Nhật chiến thắng, hiện ngang đi vào thành phố.

Từ đó, người Nhật dùng các tù binh của họ - trong đó có trung úy Eric Lomax, thuộc ngành truyền tin của quân lực hoàng gia Anh - vào việc xây một đường xe lửa dài 400 cây số nối liền hai nước Thái Lan và Miến Điện, tức Myanmar ngày nay.

Bị cắt đứt hoàn toàn với thế giới bên ngoài, một nhóm tù binh liền nghĩ ra cách chế tạo một máy thu thanh. Trung úy Lomax nằm trong số các tù binh có nhiệm vụ ráp máy này. Công việc thành công sau vài tuần tỉ mỉ làm việc. Các tù binh bắt đầu nhận được tin tức phát đi từ New Dehli, thủ đô Ấn Độ.

Tuy nhiên, cuộc sống tại trại tù quá khổ. Cái chết luôn rình rập bên cạnh. Ngoài cái khổ do việc làm quá nặng, ăn không no, ngủ không được, còn thêm cái khổ khủng khiếp do các lính cai tù người Nhật mang lại. Họ hành hạ tù nhân bằng những trận đòn chí tử. Hành hạ đến chết. Chết thảm thương trước cái nhìn bất lực và sợ hãi của các bạn đồng tù khác.. Ý nghĩ trốn trại nảy sinh từ đó. Trung úy Lomax tự nhủ: "Nếu muốn sống, thì bằng mọi giá phải vẽ một bản đồ trong vùng để tìm đường thoát thân". Tuy nhiên, chàng cũng biết rõ ngày nào lính Nhật phát giác ra chàng có bản đồ, thì đó cũng là ngày tận số của chàng.

Và chuyện phải đến đã đến. Trong một cuộc lục soát đồ đạc, lính Nhật khám phá ra chiếc máy Radio thô sơ và cái bản đồ. Trung úy Lomax cùng một số tù binh khác bị chuyển đến trại Kanchanaburi, nằm gần biên giới Thái Lan... Và những cuộc hành hạ khủng khiếp nhất bắt đầu.

Nhưng cũng từ giây phút này, hình ảnh một người Nhật bắt đầu đi vào tâm tư trung úy Eric Lomax và ám ảnh suốt cuộc đời còn lại của chàng. Đó là viên thông dịch người Nhật tên Takashi Nagase.

Năm đó Takashi Nagase là sinh viên 25 tuổi, thông thạo tiếng Anh. Ngoài ra chàng còn là một tín hữu Kitô sùng đạo và hết lòng yêu mến quốc gia Nhật Bản của chàng. Nhưng rồi đệ nhị thế chiến đã bắt buộc chàng bỏ học, gia nhập quân ngũ, phục vụ trong ngành thông dịch. Tháng 9 năm 1943, chàng được chỉ định làm việc tại trại Kanchanaburi, nơi trung úy Eric Lomax, thuộc quân lực hoàng gia Anh bị giam giữ.

Một ngày, trung úy Lomax bị mang ra hỏi cung về những tội mà người Nhật gán cho chàng, như: chống lại người Nhật và làm gián điệp. Lý do dễ hiểu là chàng cộng tác vào việc chế tạo chiếc máy Radio và có tấm bản đồ trong vùng. Nhưng trước tất cả mọi câu hỏi, Lomax hoàn toàn giữ thinh lặng. Chàng tuyệt

đối không tiết lộ một chi tiết, một danh tánh nào có thể làm hại bất cứ một bạn đồng tù nào. Trong các cuộc hỏi cung cũng như trong những lần bị tra tấn vì từ chối không trả lời, trung úy Lomax luôn luôn đối diện với chàng thông dịch Nagase. Vì thấy Lomax bị hành hung quá sức chịu đựng, Nagase khuyên chàng nên chấp nhận tất cả những lời buộc tội. Nhưng Lomax chỉ đưa đôi mắt nẩy lửa nhìn chàng thanh niên Nhật Bản, đang đứng trước mặt chàng. Đối với Lomax, chàng thông dịch thấp lùn Nagase tượng trưng cho tất cả tội ác của toàn dân tộc Nhật. Nagase đi vào ký ức và ám ảnh Lomax suốt cuộc đời còn lại.

Cuộc hỏi cung và tra tấn kéo dài cả tuần lễ. Lomax gần như sắp chết. Nguồn lực duy nhất giúp chàng can đảm đối phó với cuộc hành hung là lời cầu nguyện và tình yêu gia đình. Trong những giây phút đau đớn nhất, Lomax nhớ đến mẹ cha và vị hôn thê bé nhỏ của mình. Nhưng nhất là, chàng cầu nguyện. Chàng cảm thấy ghi ơn thân mẫu vì đã dạy chàng biết cầu nguyện cùng THIÊN CHÚA, ngay từ khi còn là một cậu bé hồn nhiên vui sống.

Tháng 10 năm 1945, đệ nhị thế chiến chấm dứt. Eric Lomax được trả tự do và trở lại Anh quốc. Chàng lập gia đình và sống một cuộc sống bình thường. Nhưng tâm hồn Lomax bị vết thương chiến tranh hằn sâu và chàng không thể nào quên được gương mặt của chàng thông dịch nhỏ bé người Nhật tên Nagase. Chàng tự hứa với lòng:

- Ngày nào gặp lại Nagase mình sẽ ăn tươi nuốt sống hắn cho hả cơn hận thù, luôn nung nấu trong lòng!

Trong khi đó, chàng thông dịch Nhật Bản vô cùng hối hận vì đã thụ động cộng tác vào những vụ hành hung dã man tàn ác! Chàng luôn bị mặc cảm tội lỗi dày vò. Hình ảnh viên trung úy trẻ người Anh bị hành hung đau đớn cứ bám sát chàng. Chàng cầu khẩn THIÊN CHÚA cho chàng có ngày gặp lại trung úy Eric Lomax để xin tha thứ!

Và THIÊN CHÚA Quan Phòng đã thu xếp cho hai người có cơ hội gặp nhau, để giải tỏa mối thù hận cũng như niềm ray rứt canh cánh bên lòng .. Ngày 21-3-1993, đúng 50 năm sau, Eric Lomax cùng với hiền thê lên máy bay đi Bangkok. Sau đó cả hai cùng đến viếng trại tù Kanchanaburi, ngày nay trở thành bảo tàng viện chiến tranh. Bất ngờ tại đây, ông Lomax chạm trán với một người đàn ông Nhật cao tuổi. Sau giây phút ngỡ ngàng, cả hai đều nhận ra nhau tức khắc!

Sau nhiều lần gặp gỡ để giải tỏa nỗi lòng, ông Lomax đã thành thật tha thứ cho người đã từng thụ động chứng kiến những cuộc hành hung mình. Cả hai như trút được gánh nặng ngàn cân từng đè nặng trên vai mỗi người! Từ đây hai người sống trong an bình, một an bình sâu xa đến từ sự thú nhận lầm lỗi và sự tha thứ cho kẻ thù của mình. Ông Eric Lomax cảm nghiệm được thế nào là quyền lực vô biên của sự tha thứ!..

... Bấy giờ, ông Phêrô đến gần Đức Chúa GIÊSU mà hỏi rằng: "Thưa Thầy, nếu anh em con cứ xúc phạm đến con, thì con phải tha đến mấy lần? Có phải bảy lần không?" Đức Chúa GIÊSU đáp: "Thầy không bảo là đến bảy lần, nhưng là đến bảy mươi lần bảy" .. Bấy giờ, tôn chủ cho đòi y đến và bảo: "Tên đầy tớ ác độc kia, ta đã tha hết số nợ ấy cho ngươi, vì ngươi đã van xin ta, thì đến lượt ngươi, ngươi không phải thương xót đồng bạn, như chính ta đã thương xót ngươi sao?". Rồi tôn chủ nổi cơn

thịnh nộ, trao y cho lính hành hạ, cho đến ngày y trả hết nợ cho ông. Ấy vậy, Cha của Thầy ở trên Trời cũng sẽ đối xử với anh em như thế, nếu mỗi người trong anh em không hết lòng tha thứ cho anh em mình” (Mátthêu 18,21-22 / 32-35).

(“Reader's Digest SELECTION”, Janvier/1995, trang 153-179)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt